

POLITIA

R E V I S T Ă P O L I Ţ I E N E A S C Ă

ANUL VI

AUGUST 1925

NO. 8

DIRECTOR: GEORGIU GHENDI

S U M A R U L :

1. Insuficiența poliției noastre	G. Ghendi
2. Chestiunea funcționarilor publici	N. Ghiulea
3. Nebunia vitezei și ordinea circulației	Dr. G. Bordaș
4. Reorganizarea poliției și siguranței	C. Suceanu
5. Poliția criminală din Londra	A. Weltzer
6. In America desalcoolizată	N. Banu
7. Salariile și scumpetea	V. Pop

Galeria escrocilor internaționali. Buletinul de Urmărire. Informațiuni.
Lucruri mici din lumea mare.

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CLUJ, STRADA BĂII 3

ABONAMENTE:

Pentru bănci, birouri, societăți și comercianți 1000 lei
Pentru autoritățile urbane 500 lei
Pentru autoritățile rurale 300 lei
Pentru funcționarii de poliții 100 lei
Pentru toate celelalte autorități precum și ediția de lux 1000 lei

Abonamentele și reclamele se plătesc înainte

INSUFICIENȚA POLIȚIEI NOASTRE

Nu peste mult, guvernul va supune în discuția Parlamentului, proiectul pentru reforma legii de organizare a poliției. De aceea credem că e bine ca înainte de a se începe discuția parlamentară să atragem atenția celor în drept asupra unor chestiuni de mare importanță în legătură cu legea care se prepară.

Noua lege trebuie să pornească de la realitățile de astăzi și de la cauzele de la cari a luat naștere. Fără a se ținea seamă de aceste lucruri, o lege perfectă, o lege care să dea poliției ca instituție de Stat, o așezare definitivă, o astfel de lege nu se poate realiza.

Care este situația poliției noastre astăzi? Răspunsul este la îndemâna tuturor: Nu este prea strălucită această situație. Cu elemente adunate din toate categoriile sociale, în cele mai multe cazuri lipsite de pregătire, cu o procedură greoaie, formalistă, lipsită de avânt și inițiativă; cu mijloace primitive de investigație; cu salarii infime și cu o morală mai prejos de îngăduință, — iată ce este poliția pe care noua lege de organizare vrea să o îndrepte și trebuie să o îndrepte.

Dar, pentru a se ajunge la acest rezultat, e necesar ca legea să-l urmărească, în adevăr. Ea trebuie să dea posibilități largi pentru o strictă selecționare a elementelor cari sunt ori vor să pătrundă în poliție: ea trebuie să stabilească precis și clar norme de procedură, atribuții și compatibilități, dând libertate de acțiune și inițiativă fiecărui polițist în cadrele atribuțiilor sale; ea trebuie să creeze *legal* mijloace de venit pentru înzestrarea polițiilor cu tot utilajul modern de investigații și urmăriri; ea trebuie să vegheze ca salariile să corespundă în totul necesităților de trai, în așa fel încât poliștii să fie puși la adăpost de orice tentații; ea trebuie însă, înainte de toate, să facă din polițist un conștient paznic al moralei, al ordinei și al legalității.

Dacă toate acestea sunt realmente precis și clar prevăzute în proiectul întocmit, tot ce spunem aici nu mai are nici o valoare. Iar dacă ele nu sunt în proiect, sau figurează acolo incomplet și dispart, stăruim cu toată energia să se adauge și să se precizeze, pentru că lipsa lor din viitoarea lege de organizare ar fi o adevărată crimă față de însăși viitorul neamului și țării noastre.

Necesitatea *selecționării* actualului personal de poliție, ca și acelor ce vor dori să intre în viitor în poliție este indiscutabilă. Exemplele de după unire au fost numeroase pentru a pleda în sprijinul acestei idei. Pentru a se face față cerințelor cadrelor, s'au primit în poliție tot felul de elemente, fără pregătire și adeseori fără scrupule. Cazurile sunt nenumărate când poliștii n'au știut să se comporte împrejurărilor, când ei cei dintâi au călcat legea și când au pactat cu rău-făcătorii sau contravenienții.

Pentru selecționarea actualului personal să se prevadă în lege concurs, așa cum s'a prevăzut și în legea pentru organizarea magistraturei. Pentru că dacă pentru magistrați, cari au titluri academice, a fost nevoie să se ceară concurs, cu cât mai mult este nevoie în poliție, unde îngrădirea titlurilor a lipsit până acum.

Recrutarea elementelor noi să se facă în condițiuni cât mai severe, avându-se în vedere nu numai diploma, ci și pregătirea profesională. Pentru că un licențiat în drept sau în științele de stat, totașa cași un militar, fie el chiar și colonel, nu va putea fii niciodată bun polițist, dupăcum un subcomisar fost sergent în armată, nu va putea fii un bun ofițer de poliție judiciară, fără pregătirea tehnică indispensabilă.

De aceea să se înființeze școli de poliție științifică

pe lângă facultățile de drept după modelul celor din Lausanne, Roma sau Bruxelles, unde să se formeze șefii poliției judiciare, — iar altele de poliție administrativă pe lângă Direcțiunea Poliției și Inspectoratele Generale de Sig. din Țară, în cari să se instruiască personalul auxiliilor inferior de administrație, — stabilindu-se precis titlurile, cari trebuiesc pentru școlile de fiecare grad.

Nimenea n'ar putea fi polițist dacă nu ar fi absolut o școală de poliție. Trecurile dintr'un grad în altul de asemenea s'ar face numai după un examen, așa cum se face în armată. Bine înțeles că trebuiesc de asemenea îngrădite categoriile de funcții polițienești, după titlurile pe cari fiecare candidat le are la bază, ca dovadă de pregătire generală. Astfel s'ar crea două categorii de poliști: o categorie de ofițeri sau funcționari superiori, cu titluri academice, și o categorie de agenți și funcționari inferiori cu studii reduse, până la bacalureat. Pentru menținerea prestigiului poliției, trecerile dintr'o categorie în alta, e necesar să fie cu totul interzise; funcționarilor și agenților inferiori să li se acorde numai satisfacția înaintării în grad și a distincțiilor prin gradații de salarizare.

În acest clip s'ar realiza, în câțiva ani un strălucit corp de poliție. Dar pentru a se întări corpul și a atrage în el elementele cele mai valorase ale societății este necesar să se prevadă în lege *inamovibilitatea* poliștilor. Căci dacă se cer examene și se pun îngrădiri, dacă poliștilor i se pretinde o anumită pregătire de specialitate, este logic să i-se asigure și stabilitatea în serviciu, atâta vreme cât își face datoria. Înscrindându-se principiul inamovibilității în serviciu, se asigură societății și un rezultat moral. Orice influență sau orice amestec politic în poliție devine imposibil și astfel, imposibil devine și aplicarea abuzivă a legilor. Tot așa de importantă din punct de vedere moral este și *salarizarea* la paritatea aut, căci ea asigurând poliștilor o existență mulțumitoare, face imposibilă mita și deci face imposibilă călcarea legilor sub ochii îngăduitorii ai poliției.

Pensionarea deasemenea să se facă în condițiuni mai favorabile, decât pentru celelalte categorii de funcționari. Astfel personalul poliției judiciare să fie pensionat după douăzeci de ani de serviciu, asigurându-se familiei în caz de moarte în exercițiul serviciului, accidente, etc., o pensie onorabilă, care să o pună la adăpostul nevoilor materiale.

Să se înființeze apoi pe lângă Direcțiunea Poliției, Inspectoratele de Siguranță și Prefecturile de poliții laboratorii, unde acei, ce se dedică acestei cariere să-și poată însuși tehnica profesională.

Iată deci atâtea avantaje, cari decurg unul din altul, în chip firesc. Lipsa acestor dispoziții din legislațiile noastre existente ni-au dus la starea de decădere morală în care ne găsim. Atunci când ofițer de poliție, după legea din vechiul regat, putea să fie oricine, pădurar, sergent din armată sau jandarm rural¹⁾, era fatal ca poliția să funcționeze șchiopătând, iar morală poliștilor să fie îndoelnică. Când însă poliștilor va fi bine pregătit și va ști să se orienteze în vastul labirint al legilor; când poliștilor va avea o răspundere și va fi legat de o carieră cu perspective sigure și ispitoare; când poliștilor va avea un salariu suficient și va plana asupra actelor lui sabia sancțiunilor neîndurate, atunci, desigur, respectul față de legi va crește iar ordinea și morală publică își vor recăpăta aspectul lor adevărat.

GEORGIU CHENDI.

¹⁾ Art 25 și 26 al 2 din Legea pentru organizarea poliției generale a Statului.

Noi cerem poliștilor condițiuni severe de capacitate și moralitate, și vom căuta să nu încredințăm siguranța Statului și liniștea publică în mâinile unor oameni, cari nu merită această încredere.

VASILE LASCĂR
Ministru de Interne
(Ședința Senatului din 29 Ian. 1903.)

CHESTIA FUNCȚIONARILOR PUBLICI

Soliditatea strânsă și continuă care trebuie să lege Statul de funcționarii săi, nu se poate întemeia de cât pe justa răsplătire a muncii funcționarilor de către Stat, și pe munca devotată și conștiincioasă a funcționarilor față de Stat. Pentru stabilirea acestei solidarități nu poate exista o mijlocie, o cale de mijloc, fiindcă Statul nu poate să plătească funcționarilor săi salarii, cari să fie inferioare necesităților lor de viață, unei vieți modeste dar omenești, iar funcționarii nu pot da, nu trebuie să dea o muncă mai puțin devotată și mai puțin conștiincioasă. Solidaritatea între Stat și funcționari se stabilește pe un minim: *salarul necesar existenței și munca devotată și conștiincioasă* și această soliditate se întărește prin înălțarea condițiilor de salarizare și de muncă, prin o salarizare din ce în ce mai justă, printr'o răsplătire din ce în ce mai dreaptă a muncii funcționarilor, și prin o devotare din ce în ce mai puternică a funcționarilor în munca lor, adică ne mărginindu-se să presteze numai serviciul datorat, ci să dea ceace e mai bun în ei cu avânt și jertfire pentru ridicarea și prosperarea serviciilor încredințate lor.

Un tratament măsurat sec, lipsit de recunoașterea talentului și a muncii deosebite, duce la un serviciu sec, un burocratism formalist și îngust, la o administrație lipsită de viață și de dorință de progres.

Ori cât am căuta să găsim alte raporturi între Stat și funcționarii săi, aceștia din urmă înainte de a fi salariații Statului, fiind membrii cetățeni ai acestui Stat și deci legați printr'o legătură socială indisolubilă, de cât acele ce trebuie să existe între un patron și salariații săi, nu reușim. Statul e un patron și trebuie să se supuipe la aceleaș obligații pe care el singur a găsit că e bine, pentru pacea și ordinea socială, să impuipe patronilor, conducători de întreprinderi economice. Funcționarii publici sunt salariați, ca toți ceilalți salariați, și nu pot scăpa din cercul drepturilor și datoriiilor în cari sunt cuprinși salariații din toată lumea. Iar raporturile între Stat și funcționarii publici, trebuie să fie acele obișnuite între un patron, firește un patron bun, luminat, care își înțelege și interesele și datoriiile, și salariații săi, firește devotați, conștiincioși și legați sulleteste de întreprinderea unde își au activitatea și de unde își trag viața. Aceste sunt raporturile normale, nu viciate de considerații filosofice și juridice pline de sofisme, ci raporturi firești cari singure sunt profitabile și Statului ca autoritate, sau ca colectivitate, precum și funcționarilor publici, fie ca salariați, fie ca membri ai colectivității.

Numai în acest înțeles firesc al raporturilor dintre Stat și funcționar, putem avea acea legătură strânsă, solidară și demnă, care face din fiecare funcționar un magistrat integru și mândru de misiunea sa, pătruns de importanța și măreția autorității Statului și a oficiilor sale. Numai așa putem avea servicii publice conștiincioase, respectuoase de drepturile și interesele cetățenilor, respectuoase de legi, mulțumitoare pentru toată lumea și consonante cu interesele generale ale colectivității. Numai în acest înțeles, funcționarii ar putea avea un tratament echitabil și just răsplătitor al muncii fiecăruia, ar putea lua parte la prosperarea avuții Statului, și foloasele duse de serviciile unde ei și-au depus munca lor devotată. Numai așa funcționarii nu ar avea dezonoarea de a număra între ei colegi incapabil, sinecuriști și incorecți și ca cetățeni, cari au tot interesul la mersul bun al serviciilor și la cruțarea averii Statului, nu ar vedea prădându-se zădarnic și putem zice criminal banii contribuabililor. Numai în acest înțeles în sfârșit, am putea vedea Stat și funcționar luptând alături pentru prosperarea, civilizarea și înălțarea țării, iar nu autoritatea superioară, în toată acțiunea sa, neavând în vedere interesul general, și funcționarii publici lucrând fără interes, pentru îndeplinirea unei datorii formale, dușmani ai serviciului unde lucrează și gata oricând, dacă să nu-i facă rău, dar desigur să-l părăsească.

În acest înțeles, stau cauzele în temeiul cărora administrațiile publice sunt, în unele State, admirabil organizate, vii, conștiincioase, legaliste, respectuoase de drepturile și interesele fiecăruia; profitabile a indivizilor și colectivității, accesibile progresului și perfecționării; de acord cu mersul științei și al tehnicei, într'un cuvânt administrații civilizate.

Tot în această lumină trebuie judecate la noi și toate păcatele administrației noastre.

Pentru aceste cuvinte, vedem că raporturi normale și folositoare tuturor, între Stat și funcționarii săi, nu se pot stabili de cât în temeiul unor principii fundamentale, general admise. Aceste principii sunt:

1. Organizarea administrației, de aceeaș importanță ca organizarea întreprinderii în viața economică. Fără o bună sistematizare a serviciilor, fără un plan de organizare logic și simplu, fără folosirea celor mai noi metode științifice și tehnice, fără organizarea lucrului pe baza diviziunii muncii și a economiei de forțe, fără o coordonare a tuturor forțelor, nu poate să existe, bună administrație publică. Buna organizare a administrației publice e prima piatră de temelie pe care se poate răzîma creierea unor raporturi publice normale.

2. Pregătirea și perfecționarea funcționarilor este al doilea principiu de bază. Fără buni funcționari, fără pricepuți și bine pregătiți funcționari, nu se poate concepe o bună administrație, concurs la intrarea în serviciu pentru alegerea lor, și misiuni de studii în străinătate pentru perfecționarea lor.

3. Libertatea de asociere a funcționarilor publici pentru formarea conștiinții de corp și pentru păstrarea unui just echilibru între interesele colectivității, cari nu sunt de cât acelea ale perfecții echității și ale legalității, și interesele particulariste ale diferitelor grupuri sociale, fie ele partide politice, sau clase sociale.

4. Statutul funcționarilor publici pentru stabilirea condițiilor de muncă, a drepturilor și datoriiilor funcționarilor în scopul determinării libertăților sociale ale acestei categorii de cetățeni.

5. Remunerare echitabilă pentru stabilirea unui echilibru sufletesc, pentru întărirea conștiinții și devotamentului funcționarilor, pentru incurajarea științei, talentului și muncii gândite. Această remunerare cere, în întâiul rând, stabilirea unui *minim de salar* corespunzător unui minim de existență. Orice om are dreptul să trăiască, are dreptul să muncească, și din munca sa să poată să-și întreție viața. Statul e dator să asigure fiecărui funcționar un minimum de existență. În al doilea rând, remunerarea echitabilă cere *răsplătirea după muncă și după merit* a fiecăruia. Nu se pot imagina salarii uniforme, o bună salarizare cere o clasificare a funcționarilor, după natura muncii, după iscusința și talentul pe care trebuie să le puie fiecare, după meritele personale ale fiecăruia. În al treilea rând, remunerarea echitabilă cere *participare la beneficii*. Dacă din munca sa, din munca sa sporită rezultă beneficii materiale pentru administrație unde lucrează, funcționarul are drept la o parte din acele beneficii. De altfel această participare fiind și un stimulent la muncă și o răsplătire a unui plus de muncă, ea nu este numai echitabilă, dar și necesară pentru progresarea administrației unde se prestează munca.

6. Ocrotirea funcționarilor de către Statul-patron, căruia funcționarii publici îi consacră și munca și viața lor, pentru propășirea instituțiilor sale. Pentruca administrațiile publice să aibă ca funcționari și muncitori elementele cele mai bune, cele mai harnice, cele mai pricepute, pe lângă salarii echitabile, trebuie să le dea și toate avantajele cari îi stau la îndemână, să facă totul ce le stă în putință pentru multumirea, pentru câștigarea sufletescă a colaboratorilor lor: funcționarii. De aici: *locuințe sănătoase și comode, aprovizionare ieftină, și inlesniri cât mai numeroase la serviciile publice.*

7. Asigurarea funcționarilor publici contra riscurilor vieții și pentru garantarea existenței acestor muncitori ai Statului, și a familiilor acestora, și după ziua când nu ar mai putea să muncească, sau nu ar mai fi în viață. Funcționarii publici ne fiind liberi ca pe calea liberei activități economice să facă averi cari să le garanteze viitorul lor și al urmașilor lor, ci fiind ținuți o viață să trăiască într'un modest strict necesar, cu o leafă care de abia să acoperă toate nevoile, Statul e dator să ajute măsurile de prevedere ale acestora. Pentru aceleș cuvinte pentru cari patronul e silit de societate să suporte cheltuielile de asigurare de accidente a salariaților săi, sau $\frac{1}{3}$ din cheltuielile asigurării de invalidități și bătrânețe — Statul suportând o altă treime —, Statul trebuie să se simtă dator să suporte pentru funcționarilor publici cheltuielile de asigurare de accidente, și cel puțin $\frac{2}{3}$ din cheltuielile de asigurare a invalidității, și bătrâneții. Statul e dator să asigure rente echitabil calculate, pentru infirmitățile și maladiile profesionale rezultate din cauza sau cu prilejul serviciului. Aceste rente, Statul ar avea a le suporta în întregime. De asemenea, Statul este dator să ajute la organizarea și la constituirea pensiei de

bătrânețe. pentru acei funcționari, cari și-au dat serviciului public cei mai mulți și mai buni ani din viața lor, și pensie pentru văduvele și orfanii funcționarilor morți, după ce aceștia servise un număr însemnat de ani în instituțiile publice.

Acestea sunt principiile cari trebuia să fie avute în vedere pentru creierea de raporturi utile și fecunde între Stat și funcționari, și mai ales, pentru rezolvarea aridei chestii a funcționarilor publici.

Trebuie să ne deprindem odată, cu gândul că pentru alcătuirea unei vieți sociale sănătoase și prospere, pentru consolidarea și ridicarea țării noastre, pentru creierea în aceste locuri a unui instrument de civilizație și de progres, trebuie că lucrăm cu plan și persistență în urmărirea acestui ideal. Nimic improvizat, nimic la întâmplare, nimic ne organizat! Planul gândit trebuie să ia locul improvizăției, rezultatul așteptat trebuie să ia locul întâmplării, știința trebuie să ia locul „bunului simț”, atât de folosit și de exploatat în organizarea serviciilor publice, dar atât de puțin exercitat în îndeplinirea serviciilor publice.

N. GHIULEA,

Profesor Universitar, Cluj

NEBUNIA VITEZEI ȘI ORDINEA CIRCULAȚIEI

Accidentele de automobil se țin lanț. În orașele mari, ca și pe șoselele mai populate zilnic se înregistrează nenorocite victime ale nebuniei vitezei. Căci este o nebunie a vitezei, stabilită științificește, ceea ce fac șoferii noștri și de aiurea.

Deși un regulament de circulație destul de bun funcționează în toate orașele mari, unde circulația este destul de mare, cu toate acestea automobilele nu merg mai încet, șoferii nu respectă indicațiunile de viteză puse la colțurile străzilor, iar accidentele, de multe ori mortale, în loc să scadă, se înmulțesc.

Cauzele acestei stări de lucruri sunt multiple. În primul rând procedura de urmărire a vinovaților este prea greoaie, prea incurcată, iar sancțiunile sunt prea puțin energice pentru a curma răul din rădăcină. Regulamentul circulației astăzi în vigoare numai corespunde aglomerațiunilor urbane și nici mentalității actuale a șoferilor. Nerespectarea vitezei reglementare, fără provocare de accident, aproape că nu se mai pedepsește iar când se pedepsește, amenda este așa de neînsemnată încât șoferul contravenient nu-și dă seama de toată gravitatea vinovăției sale. Șoferul criminal, de cele mai multe ori cu bună știință găsește în lipsurile codului penal nesfârșite circumstanțe ușorătoare. Instrucția vinovaților se face cu o prea mare bunăvoință, iar pe deasupra intervențiile „mai marilor zilei” scot aproape totdeauna șoferii vinovați din cauză.

Sau, în afară de prevederile codului penal față de accidentele provocate de viteză, regulamentul de circulație trebuie să conțină sancțiuni imediate și drastice. Un cazier al șoferilor ar face minuni. În el s'ar înscrie sistematic toate antecedentele șoferilor, s'ar înregistra toate cazurile de accident provocate în orice condiții, toate constatările defavorabile făcute contra lor, precum sunt: purtarea necuviincioasă, reclamațiunile de orice soi, starea de ebrietate.

În chipul acesta s'ar ști să se pedepsească recidiva, ceea ce în regulamentul de astăzi nu se face decât întâmplător. Oamenii înclinați spre crimă sub forma vitezei nepotolite, vor fi astfel înlăturați, înlăturându-se un evident și permanent pericol public. Amenzile trebuiesc mărite și aplicate cu rigoare, iar în cazurile de recidivă trebuie aplicată măsura ridicării brevetului. Starea de ebrietate nu trebuie tolerată sub nici o scuză, șoferul găsit la volan în atare stare trebuie suspendat imediat, pe un timp limitat, la prima constatare, pentru totdeauna la a doua.

Dar încă una din cauzele principale ale accidente-

lor de automobil este neprăgătirea publicului, ca și în diferența lui față de abaterile dela regulamentul de circulație.

Publicul nostru nu știe nici să se ferească, nici să reacționeze. Nu știe umbla pe stradă. Adeseori accidentele sunt provocate din vinovăția victimei, iar șoferul oricât de atent și îndemănatic ar fi nu poate evita accidentul.

Regulamentele și legile n'au nici o valoare fără concursul permanent și activ al publicului. Urmând prescripțiile de ordine ale circulației, o bună parte din accidentele provocate din cauzele arătate mai sus, ar dispărea. În acelaș timp publicul este chemat să exercite un permanent control asupra șoferilor cuprinși de nebunia vitezei. Agenții de circulație ai poliției sunt în număr limitat și fatal nu pot supraveghia în tot locul conduita șoferilor. Dar publicul, care pretutindeni, poate opri automobilul pornit în goană nebună între intervalele nesupravegiate de agenți manifestând energic, șoferul contravenient poate fi chemat la ordine de inuși publicul din stradă și trimis imediat la poliție. În acelaș timp, în cazurile de accident, intervenția publicului e salutară. Ea poate evita toleranța și îngăduința posibilă provocată de presiunile din afară, și constituie totodată o lecție excelentă pentru șoferul vinovat.

Noi nu propunem linșajul, care se practică în America pentru orice vinovăție în contra siguranței publice, pentru că suntem contra violențelor de orice natură. Cu toate aceste — dacă am avea educația civică, pe care durere încă nu o avem — intervenția energică a publicului împinsă chiar până la bătaia șoferului, credem că ar da rezultate minunate.

Până atunci se impune încă o deosebită atenție agenților de circulație, pentru că în toată lumea s'au luat măsuri extreme pentru înfănarea acestei maladii.

În America — agenții serviciului de circulație — au revolvere speciale, cu cari trag asupra roților automobilelor, ce depășesc viteza reglementară.

Englezii cu spiritul practic, ce-i caracterizează au inventat un mijloc ingenios: o sonerie puternică adaptată la motor, este pusă automatic în mișcare imediat ce automobilul trece peste marginea îngăduită a vitezei. Agenții circulației au astfel un mijloc sigur de a constata contravențiunea.

Câteva cauciucuri sfărâmate credem că ar potoli — cel puțin în parte — și nebunia vitezei automobiliștilor noștri.

DR. G. BORDAȘ.

REORGANIZAREA POLIȚIEI ȘI SIGURANȚEI

În cotidienele din capitală și în unele ziare din provincie, a apărut o știre referitor la reorganizarea Poliției și Siguranței din întreaga țară. Această știre în forma puțin lămurită, după cum a apărut, nu evidențiază în mod detaliat organizarea, astfel că nu ași putea să mă pronunț asupra noului proiect; vestea totuși mă bucură că cel puțin de data aceasta se va face un început bun.

De relevant este, că știrea adusă de ziare a fost primită în Transilvania cu adevărată bucurie, nu numai de către oamenii cunoscători ai cauzei, dar și din partea cetățenilor, și cred că acest fapt s'a întâmplat în întreaga țară.

Nu știu cine este inițiatorul reorganizării și nu știu dacă va putea să-și înlăturească proiectele, căci la noi, parcă este bătaia lui Dumnezeu, la orice mișcare sănătoasă și inițiativă bună se găsesc zeci de intriganți cari își apără interesele personale și sute de bețe pentru pus în roate; ceace știu însă, sunt două chestiuni și anume: că situația în Serviciile de Poliție și Siguranță a ajuns într'un hal asemănător cu prăpastia și că inițiatorul care ar putea îndrepta lucrurile ar fi un adevărat erou.

Dacă o cauză principală a desorganizării tuturor serviciilor administrative este lipsa de mijloace materiale și a lefurilor insuficiente, apoi o altă cauză a desorganizării, tot așa de importantă, mai ales în Poliție și Siguranță, este lipsa de personal cu pregătiri școlare corespunzătoare și o educație specială pentru aceste servicii. De multe ori am avut ocaziunea să văd astfel de numiri făcute în aceste servicii, încât mă întrebam dacă acei cari au făcut numirile sunt tot în țară la noi și dacă cei numiți au fost întrebați măcar despre nume și dacă au produs un certificat de naștere sau moralitate, căci despre certificate de absolvire sau diplome, nu cred că a putut fi vorba.

Este foarte adevărat, că din cauza lefurilor mici și absolut insuficiente pentru existență, o mulțime de buni funcționari din întreaga țară, dar mai ales în Transilvania, au părăsit serviciile Statutului intrând în slujbe particulare, unde erau mai bine retribuiți, — totuși trebuie să mărturisesc, că în Ardeal nu leașa a fost principalul motiv pentru care au părăsit posturile mulți șefi de poliție și servicii, ci după cum voi arăta mai jos: mizeriile, tratamentul, neajunsurile și nedreptățile cauzate de către Direcția Poliției și Siguranței.

Accentuez, că șeful serviciului personalului este vinovat în primul rând de halul și situația în care a ajuns astăzi întreaga Poliție a țării, căci ori cât de multe și insistente intervenții s'ar fi făcut de către oameni politici și cu toate că este cunoscut cazul când un domn Ministru și-a făcut bucătarul de campanie agent special cl. I la un serviciu de Siguranță din Transilvania, la care pe acele timpuri se mai găseau agenți de siguranță cl. II-a și a III-a, studenți în ultimul an al Facultății de Drept și cu o vechime de unul până la doi ani, — totuși nu pot crede că fără o invoire a celor competenți, atâtea elemente de soiul amintit să fi invadat această instituție, reducându-i prestigiul moral în așa măsură.

Pentru a se vedea unde am ajuns astăzi cu instituția Poliției și Siguranței și la ce nivel moral, cred că este suficient să spun, că până când în vechiul regat, când era vorba de numirea și leașa unui funcționar de Stat, se întrebuinta expresiunea ironică de „Plus Vlașca și Teleorman“, în Transilvania, când este vorba de leașa unui polițist sau funcționar de siguranță se zice: „plus Brăila și Chitila“, iar că de unde derivă aceasta și ce s'a întâmplat în acele localități, o știe toată lumea.

Spre a urma unui vechi principiu de drept, care zice că mai bine să scape o sută de vinovați decât să condamni un nevinovat, — țin să amintesc, ca un cunoscător al situației și persoanelor din Direcțiunea Poliției și Siguranței, că principalul vinovat al haosului din Poliție și Siguranță este persoana incredințată cu conduce-

rea personalului și care a fost și este responsabilă pentru toate numirile făcute. Ori câtă râvnă s'a pus în interesul organizării și ori câte măsuri s'au luat pentru îndreptare de către unele persoane cu dor de muncă, toate erau anihilate din cauza neexecutării depe urma numirii unui personal recrutat din elemente mediocre. Pot pune că din personalul Poliției și Siguranței din întreaga țară nici 10% nu este numit în urma pregătirilor școlare sau a aptitudinilor avute, ci în urma insistențelor prietenilor, a unui drept la o pâine ori existență, sau a intervențiilor rudelor, astfel că o acțiune și un progres în servicii este exclus.

Pentru a nu se crede, că cele relatate mai sus sunt exagerări, observ că din anul 1921 și până în prezent afară de cazurile funcționarilor inferiori, și numai în Transilvania, au fost suspendați din servicii sau arestați de către autoritățile în drept opt (8) șefi și subșefi de siguranță, pentru abuzuri și incorectitudini săvârșite în serviciu, iar acest personal a fost recrutat și trimis exclusiv de către Direcția Poliției și Siguranței, spre a organiza, a descoperi comploturi și a apăra avutul cetățenilor de rău-făcători. Iși poate inchipui acum ori cine, dacă acest personal, care avea pretențiunea și menirea de a conduce serviciile și a da exemple subalternilor, s'a pretat la astfel de fapte, — ce face subcomisarul avansat din sergent și sergentul din post, când au fericirea de astfel de educatori.

Sunt urâte și triste aceste constatări și poate nu ar trebui date publicității, dar o fac totuși pentru ca cei în drept și cari au datoria de a lua măsuri de îndreptare, să o facă cu un ceas înainte de venirea dezastrului și mai ales că este bine știut, că mai toate rapoartele trimise de către șefii de servicii, inspectorii și funcționarii cu dor de muncă și cinștiți, s'au îngropat în cartoanele dosarelor dela arhiva Direcției și Siguranței, dacă nu în altă parte.

Imi amintesc bine, când înainte cu un an-doi, șefii serviciilor de siguranță din Transilvania și Inspectorii se plângeau că Direcțiunea Poliției și Siguranței nu le dă nici un sprijin și nici o ascultare rapoartelor făcute și nici nu încuviințează propunerile înaintate pentru numiri, înlocuindu-le treptat întreg personalul, recrutat din studenți la drept în ultimul an, în număr de peste o sută, și cu cari intenționau să încradeze toată Poliția și Siguranța, spre a ridica astfel această instituție la nivelul dorit.

La orice obiecțiuni a celor neîndreptățiți din Transilvania se răspundea, că, dacă nu le convine vor fi înlocuiți cu sergenți, fapt care a devenit proverbial și cred că va rămânea pe viitor, mai ales în urma rezultatelor obținute prin administrarea Polițiilor cu sergenți.

Că organizarea și reorganizarea Poliției și Siguranței din întreaga țară și în special din Transilvania este necesară, aceasta o dovedește și următorul caz, care bate la ochi și oamenilor neprofesioniști și anume: până când în comuna Brad din județul Hunedoarei, care are o populație de numai patru mii locuitori, în majoritate absolută români și care sub dominațiunea veche era păzită de 5 jandarmi, — actualmente, pe lângă plutonul de jandarmi se mai găsește o Brigadă de Siguranță și poliție ca în comunele urbane, — în acelaș timp, în comunele de frontieră cu populație străină de câte 20.000 locuitori, cum este Salonta-Mare nu se găsește decât o brigadă de Siguranță cu trei agenți și un subșef, care necunoscând limba locuitorilor se înțelege cu aceștia prin translator, astfel că o descoperire mai importantă este exclusă.

Tot lipsei de organizare și selecționare a personalului sunt a se datori și certele permanente dintre Serviciile de Poliție și Siguranță și în internul acestor Servicii, unde partea cea mai mare din personal se menține în urma întregilor și protecțiilor.

Măsurile de îndreptare a acestor lucruri ar trebui luate exclusiv de către Ministerul de Interne prin oameni, cari

desbrăcați de haina intereselor personale, a ambițiilor și antagonismului, rezistând tuturor intervențiilor, să aibă în vedere numai interesul instituției și al țării, să înlăture pe toți cei nechemați și în special pe cei incapabili și nedemni.

Direcția Poliției și Siguranței deși este condusă de un bărbat cu o cultură superioară și largi cunoștințe polițienești, totuși nu cred că va avea posibilitatea să ia măsuri; și aceasta din cauza intrigilor și a unor moravuri introduce prea adânc în Instituție și mai ales până când Serviciile Direcției Poliției vor fi conduse de oameni îmbătrâniți în obiceiuri de acum 60 de ani, și deci improprii pentru timpul de după războiul mondial.

Un fapt important, care îndreptățește Ministerul de Interne să ia singur măsurile de îndreptare și reorganizarea Poliției și Siguranței din întreaga țară, ar fi anomalia cu eliberarea pașapoartelor în mod ilegal de către Direcțiunea Poliției și Siguranței, fapt care ne-a adus atâtea rușine chiar în fața străintății, — precum și eliberarea fără măsură a biletelor de liberă petrecere, cu cari pe lângă că s'au făcut abuzuri grave, dar fiind eliberate de către Direcțiune, fără avizul șefilor de Siguranță și contra opiniei acestora, a redus prestigiul șefilor de Poliției și Siguranță și a introdus în țară nu numai sute de mii de străini dar și spioni și comuniști, periclitând Siguranța Statului și luând pâinea dela gura funcționarului și muncitorului român.

Dacă Serviciile de Poliție și Siguranță înainte de război în România-Mică și-au avut importanța lor — după război în România-Mare aceste Servicii au o mare importanță nu numai în ce privește combaterea crimelor, ci și în urma faptului că astăzi în țară avem o populație de milioane de străini, cari nu se vor putea asimila și acomoda împrejurărilor decât după zeci de ani. O mare importanță are Poliția și Siguranța și în urma schimbării timpurilor și moravurilor și a introducerii în țară a atâtor curente contrarii obiceiurilor țării și cari propagate fiind de ageri conducători comuniști, iredentiști și anarhiști nu vor putea fi combătute decât printr'un personal cu pregătiri superioare și cu atât mai mult cu cât susmenționații pe lângă cultura și inteligența de care dispun, mai sunt aprovizionați și cu enorme mijloace materiale, astfel că cei mici nu vor putea rezista corupției.

Dovada despre ușoara corupție și alunecarea spre nereguli, abuzuri a celor mici și cu puțină pregătire intelectuală o avem în cazurile dela Chitila și Ivești unde infractorii au fost tocmai cei puși să păzească avutul cetățenilor.

Dacă înainte cu 5 ani s'a putut invoca motivul, că nu avem destui funcționari cu pregătiri școlare superioare, astăzi acest pretext nu mai există, ba cred, că dacă Direcțiunea Poliției și Siguranței nu ar fi nedreptățiți pe studenții amintiți mai sus, astăzi am avea numai în Poliția și Siguranța din Transilvania peste 100 de doctori și licențiați în drept.

Se va zice poate de către cei vinovați, că nu spun adevărul sau exagerez, în acest caz îi rog să cerceteze dosarele dela serviciul personalului și vor vedea realitatea, și apoi să întrebe pe toți cei plecați despre cauza ple-

cării lor, căci sunt cunoscute multe cazuri când subșefi de serviciu și comisari licențiați în drept au fost ținuți câte 4 ani neavansați, cum este cazul unui subșef serviciu din Cluj, — până când alții, cu pregătiri de sergent sau maximum de subcomisar, au fost făcuți subinspectorii generali, fără a fi dovedit aptitudini extraordinare în serviciu.

Ideia descentralizării Direcțiunii Poliției după regiuni, cred că este una dintre cele mai bune și va fi o adevărată emulare de progres și inițiativă, iar șefii și personalul de conducere numai astfel își vor putea manifesta spiritul de organizare și aptitudinile și numai astfel se va putea vedea, că merită ori nu demnitatea în care au fost instalați.

În felul arătat mai sus însuși Ministerul de Interne va fi servit mai bine și mai repede cu toate informațiunile necesare, deoarece până în prezent, nu arareori s'au întâmplat cazuri, când deși Inspectoratele și Serviciile de Siguranță au raportat la timp Direcțiunii chestiuni foarte importante, totuși Ministerul le afla numai după zeci de zile, trebuind de multeori să ceară repetarea rapoartelor, căci cele trimise își pierdeau urma.

Să se selecționeze personalul și să se înlăture tot ceea ce poate numi un balast și tot ce nu este necesar, iar cu lefurile acestor sinecuriști să se dubleze lefurile funcționarilor muncitori și conștiincioși.

Să se reducă numărul atâtor Inspectori și Subinspectorii de Siguranță și Poliție, dându-se în schimb importanță mai mare Prefecturilor de Poliție, Polițiilor și Serviciilor de Siguranță.

La Polițiile de frontieră să se numească personal cu pregătiri școlare superioare spre a nu da ocazie la atâtea nemulțumiri și plângeri din partea streinilor, cari ne vizitează și cari aproape totdeauna se plâng de șicanele și nedreptățile ce li se fac, făcându-ne astfel țara de ocară.

Pentru combaterea atâtor acțiuni subversive, a trimișilor și agenților comuniști și iredentiști și pentru stărpirea atâtor răufăcători, să se colaboreze cât mai strâns cu jandarmeria și comandamentele de grăniceri, ținându-se în acest scop prelegeri și conferințe cât mai dese.

Ar fi bine ca în locul Academiei de Drept din Oradea-Mare să se înființeze acolo o Academie de Drept Administrativ, științe de Stat și poliții, teoria să se facă paralel cu practica, pentruca licențiații acestei școli ajunși în slujbă să-și poată îndeplini imediat chemarea.

Să se cheme la muncă și să se pună la locul lor toate elementele bune și înlăturate numai din cauza capriciilor sau antagonismului care spre nefericirea neamului și a țării s'a infiltrat între vechiul Regat și noile provincii.

Dacă astăzi nu este o mândrie sa te numiești polițist, aceasta este numai în urmarea faptului, că o mare parte din personal este compus din elemente mediocre, a căror fapte și rezultate le avem înaintea ochilor și că numai înlocuirea acestora prin elemente cu pregătiri corespunzătoare ar putea să îndrepte situația și să ne apropie de Polițiile din occident.

C. SUCEANU.

„Revista Administrativă”. Cluj.

Poliția! . . .

Cine sunt acei care o desprețuesc? Imbecilii ce nu știu decât să batjocorească ceea ce face liniștea lor.

Căci suprimați poliția, și veți suprima civilizațiunea.

Oare ea cere acestor oameni să o stimeze?

Nu!

Ea nu voește să le inspire decât un singur sentiment: frica; această imensă pârghie cu care se guvernează oamenii, seminție necurată, căreia cu ajutorul lui Dumnezeu, a iadului, a călăului și a jandarmilor, abia reușești să-i înăbuși instinctele urâcioase.

H. de BALZAC (Les Petits Bourgeois)

POLIȚIA CRIMINALĂ DIN LONDRA

Cine nu cunoaște pe Sherlock, pe genialul detectiv, pe care l'a creat strălucitul talent al lui Conan Doyle?

În amintirile noastre se ivește Scotland-Yard, cartierul principal al poliției londoneze, cu misterioasa sa activitate totașa ca și figura tipică a inspectorului de poliție englez, cum îl descrie Holmes, ca pe un om cu cerc restrins de cunoștințe, cu o știință mecanică, care nu se poate compara cu arta genialului său partner.

Dacă am judeca poliția criminală din Londra și funcționarii ei excelenți după acest tip, atunci am greși grozav.

Desigur că fantezia e un dar prețios de care un criminalist nu trebuie să fie cu totul lipsit, însă numai în marginele unei judecăți clare; ea nu e neapărat necesară după cum ar reeși din povestirile lui Conan Doyle, sau din ale imitatorilor lui.

Din potrivă un funcționar de poliție trebuie să se păzească de a se crede în plămuiți fantastice cărora să le lipsească o bază reală. Bunul simț, puterea de observație pătrunzătoare, judecata sănătoasă și rece, aceste sunt însușirile, cari caracterizează pe detectivul londonez; la aceste calități se adaugă prezența de spirit și hotărârea curagioasă care nu se dă în lături de la nici o datorie. S'a spus nu tocmai greșit despre Englezi că sunt teoretician slabi dar practicieni excelenți. Cu acest simț practic, cu care se nasc, ei au darul de a alege oameni destoinici și de a-i așeza la locul potrivit; asta este cheia succeselor lor pe terenul polițienesc.

Dacă luăm în considerare vasta întindere a Londrei, viața sa internațională, terenul fecund și prielnic al criminalității și dacă ținem seamă că, în acest iad, detectivii trebuie să lucreze aproape lipsiți de orice mijloace tehnice, mai întâi de toate fără ajutorul unui sistem de înscriere regulat, cum există la noi, atunci nu putem de cât să admirăm pe oamenii cari sunt însărcinați cu descoperirea crimelor în aceasta capitală.

Datoriile poliției engleze nu sunt chiar aceleași, ca a celorlalte autorități polițienești de pe continent. Competința ei se mărginește strict la 3 scopuri: Menținerea siguranței și a ordinii, urmărirea criminalilor și regularea circulației.

Pe când în statele de pe continent poliția e în legătură directă sau indirectă cu mai toate administrațiile, activitatea poliției engleze nu se întinde peste aceste hotare fiindui cadrele limitate. Englezul e de părere că menirea poliției e numai de a impune respectul legilor, problema destul de dificilă pentru a o mai împovăra cu alte îndatoriri administrative.

Dacă la poliția de pază din Berlin s'ar atașa siguranța și s'ar separa de ea întregul aparat administrativ, am avea cercul de competență al poliției londoneze.

În acest cadru restrânt poliția de siguranță nu are nici o datorie independentă de a poliției uniformeate ci ele lucrează împreună. Structura și întocmirea corpului polițienesc sunt adaptate acestui scop.

Centrul de gravitate a activității ambelor grupuri nu se află în biourile de la Scotland-Yard, ci e repartizat la cele 22 de circumscripții polițienești în cari e împărțită Londra-Mare. În aceste circumscripții poliștii lucrează împreună cu detectivii; ei se completează și se sprijinesc în cele două îndatoriri ale lor de a preveni abaterile de la legi și de a prinde pe criminali. Ei au aceiași superiori și în raportele de serviciu au de a face cu aceleași autorități judiciare iar raporturile între ei sunt cele mai bune. O procedură judiciară sumară asigură o judecată repede, în care poporul are încredere.

O instituție care să corespundă cu parchetul nostru nu există.

În capul poliției londoneze — exceptând vechea City care are o autoritate a parte cu Lord mayorul (primarul) în frunte — stă președintele de poliție (commissioner) cu un stat major de patru asistenți (assistant commissioners) din cari unul presidează secția criminală.

Între cartierul general polițienesc Scotland-Yard și între circumscripții sunt intercalați ca reprezentanți ai președintelui de poliție și ca organe superioare de control, cinci șefi de districte (Chiefs Constables) cari sunt funcționari de concept. Un al șaselea șef de district e atașat la secția criminală. Un superintendent e răspunzător în fie care circumscripție (division) pentru buna funcționare a serviciului polițienesc. El a fost avansat în acest post din rândurile sergenților tot așa ca și ceilalți subalterni ai săi. El face legătura între Scotlan-Yard și circumscripții. În circumscripția sa el este autoritatea polițienească supremă; toate ordinele și comunicările trec prin mâna sa. El e răspunzător pentru disciplina oamenilor săi și investit în o anumită limită cu puteri disciplinare. Mărimea circumscripțiilor și numărul oamenilor variază. Circumscripția cea mai mare Divizia W (Clapham) număra 5 superintendenți, 29 inspectori, 179 sergenți și 1104 constabli; în total deci 1313 oameni.

Cea mai mică divizie St. James Divizia C. are un superintendent, 19 inspectori, 60 sergenți și 448 constabli în total 528 oameni. Întreaga organizație polițienească din Londra este deci în principiu descentralizată după maxima din Scotland-Yard: „descentralizează cât poți și centralizează cât trebuie”. Acest principiu contează și pentru organizația și activitatea poliției criminale.

Munca de căpetenie o fac detectivii de circumscripții cari aparțin în permanență aceleiași circumscripții. Toate cazurile penale de la cea mai ușoară vină până la crima cea mai mare se lucrează de acești detectivi. Detectivii unui comisariat polițienesc stau sub supravegherea unui *detective sergeant*. Serviciul detectivilor circumscripției e condus de un inspector al circumscripției (divizional detective inspector) care e subordonat imediat superintendantului uniformat. Ordinele de serviciu însă le primește direct de la Scotland-Yard, unde întreg serviciul de siguranță este în mâinile șefului siguranței.

În 1920 organizația siguranței a fost modificată întru cât Londra-Mare a fost împărțită în 4 districte din cari fiecare cuprinde 5—6 diviziuni. În capul acestor districte sunt superintendenți de siguranță cari își au biourile de serviciu la Scotland-Yard; ei formează o nouă legătură între centrale și inspectorii de siguranță ai circumscripțiilor și dispun de un stat major mic dar de forțe alese. O mare agilitate capătă aceste escadre volante (flying squadrons) prin faptul că dispun de vehicule de transport, totașa ca și inspectorii de siguranță.

Departamentul de urmărire (Criminal investigation Department) este un inspectorat pentru poliția criminală londoneză și oarecum și centrala pentru toată Engllitera. Se compune din: registratura criminală, care ține corespondența în afacerile criminale; din secțiunea specială pentru afaceri speciale (anarhiști, comuniști etc.) și trei bioururi cu o însemnătate deosebită:

a) Centrala amprentelor digitale (Finger Print Branch).

Toate fișele dactiloscopul care se fac în Engllitera și Wales de către funcționarii inchișorilor, în Scoția de către poliție, sunt trimise centralei din Scotland-Yard. Aici se înregistrează și în cazurile când e vorba de identificarea unui criminal arestat, se consultă aceasta cartotecă. După trimeterea amprentelor digitale, urmează imediat răspunsul telegrafic către autoritatea care a făcut cererea. E clar că acest sistem e o armă puternică împotriva criminalilor recidiviști.

b) Oficiul de supraveghere a criminalilor (Convict supervision office).

Oficiul de supraveghere a criminalilor cu un inspector șef în frunte, ține registre amănunțile și exacte despre criminalii recidiviști și face controlul persoanelor care se găsesc sub supravegherea polițienească.

Dă informații circumscripțiilor londoneze și autorităților din provincie, asupra criminalilor arestați, eliberați sau urmăriți sub forma de publicațiuni tipărite.

c) Oficiul central.

Oficiul central în sfârșit sub conducerea unui superintendent are funcțiuni deosebit de importante. Studiază cazuri cu caracter internațional cum sunt: extradări, criminali evadați, traficul cu femei, falșuri și falșificări de monede etc.

Nu cunoaște împărțirea strictă a muncii ca în organizațiile berlineze și nu posedă multe grupe specializate, posedă însă un mare număr de detectivi specializați și rutinați pentru misiuni speciale. Aceștia se întrebuințează în cazuri deosebit de grele și complicate, în interiorul sau în afară de rayonul Londrei. La cererea procurorului general („Director of Public Persecutions”) sau la rugămintea unei autorități polițienești străine, ei sunt trimiși pentru descoperirea crimelor la fața locului.

S'a discutat mult dacă trebuie preferată forma descentralizată londoneză, celei centralizate berlineze. Ambele sisteme au avantajele și dezavantajele lor.

Cea ce pledează pentru organizația centralizată sau mai bine zis combinată berlineză e destul de cunoscut pentru a mai fi repetat aici. Superioritatea sistemului autorităților londoneze constă în faptul că funcționarii lor lucrează pe cartiere, au o cunoștință mai bună a locului și se pot bizui pe sprijinul locuitorilor, cari le sunt bine cunoscuți, cu toate că nu există biurouri de populație și poate că tocmai pentru că nu e istă.

Este un principiu vechiu în Scotland-Yard de a nu se trage niciodată o linie de demarcație artificială între poliția administrativă și cea de siguranță, pentru că conlucrarea în tovărășia ambelor grupe servește mai bine intereselor siguranței. Prima și cea mai de căpătenie problemă a poliției trebuie să fie aceea de a preveni crimele. Impotriva sistemului de specializare la exces, susținătorii descentralizării spun, că centralizarea dă un tip de funcționari unilaterali cari nu se interesează de cât de ceea ce privește sfera lor de activitate, și nu au interes nici pricepere pentru munca colegilor lor; de asemenea acest sistem cere și o risipă de timp și de personal, fiindcă nici un fel de criminali specializați nu prepondează, pentru că să steie mereu la dispoziție un personal specializat pentru anume crime.

Exactitatea acestei argumentații rămâne de discutat. Fără tehnica preventivă a poliției londoneze, care a ajuns un fel de artă, și care reprimează criminalitatea, și nu permite să se ridice curba criminalității la nivelul celorlalte orașe mari, sistemul lor poate că n'ar avea succesul pe care îl are în împrejurările de față. În sfârșit cauzele, cari de la început au condus la descentralizare, trebuiesc căutate în dezvoltarea istorică a poliției engleze și în legătura ei strânsă cu autoritățile juridiciare, legatură care din vechime, de când existau încă la Londra prinzații de hoți numiți Bow Street Runners, și până astăzi a rămas aceeași.

Este deci natural că s'a preferat descentralizarea la care ține spiritul conservativ al Englezului. Faptul, că școala modernă de criminalologie încă nu s'a dezvoltat în Anglia, își are explicația în aversiunea pe care o are Englezul de a introduce inovațiuni bazate pe considerațiuni teoretice. Fosdick, în spera sa, scrie că influența Drului Gross și a școlii sale încă nu se simte în Anglia. De fapt sunt puțini funcționari englezi, cari au idee de cea ce se lucrează pe continent în domeniul criminologiei. Dacă ar fi să se exprime într'o propoziție tăria și slăbiciunea poliției criminale din Londra, s'ar putea spune: Capacitatea superioară personală a detectivului londonez de toate gradele, îi permite să facă acțiuni desăvârșite, cu toate că sistemul e încă lipsit de perfecționarea științifică.

Englezul își rămâne și aici credincios, căci poliția criminală londoneză se conduce după principiile administrației engleze: „Men not measures.

ALBRECHT WELTZER,
Maior de poliție, Berlin.

ÎN AMERICA DESALCOOLIZATĂ

Se știe că în Statele-Unite beuturile alcoolice sunt interzise în baza unei legi speciale. Legea interzice nu numai consumarea, ci și desfacerea acestor beuturi atât pe uscat cât și în apele teritoriale.

Jankeul însă la care alcoolul e în tradiția „alimentațiunei” nu se poate resemna la regimul „sec” și plătește oricât, numai să i se procure whisky, bere, vin, șampanie, rom, etc.

Astfel contrabanda e în floare și la un transport conștient se strecorează alte zece, o sută, pentru a fi apoi debitate sub forme cari de cari mai ingenioase: țigări alcoolice, bastoane alcoolice, lămpi alcoolice, tablete alcoolice, blocuri de lemn alcoolice, etc. Așa că prohibirea în loc să-și ajungă țelul moralizator, a avut dinpotrivă darul de a crea o atmosferă de corupțiune, care otrăvește întreaga viață publică a marelui Republici transoceanice.

De când se aplică legea prohibițiunei, nu e zii dela D-zeu să nu se destitue funcționari de toate gradele atât din administrația propriu zisă, din poliția vămilor, cât și din magistratură, pentru că sumele enorme oferite momeșc până și pe Guvernorii Statelor Confederaționale.

Aici pe lângă controlul oficial, mai mult platonice, este însă unul cetățenesc exercitat de adversarii fanatici ai „apei iadului”. Și aceștia sunt neindurători. În zelul lor ei pătrund până și în casele oamenilor, de îndată ce bănuiesc, că legea e înfrântă.

Dar răul din naștere leac nu are: tradiția seculară a alcoolului nu se poate șterge de pe o zi pe alta, oricât de draconice ar fi textele de legi și oricât de vigilenți acei, cari au chemarea de a le aplica. Numai la bine nu te prea ajută mintea: de îndată însă ce e vorba de a-ți inchina sufletul diavolului, spiritul omenesc devine de o uimitoare ingeniozitate. Și astfel americanii frământânduși creierul cum ar putea mai lesne și mai sigur oculi o lege care, prin efectele ei ar urma să constituie una din cele mai mari binefaceri pentru omenire au născocit o sumedenie de trucuri, cari permit bogătașilor Yankei să se poată înfrupta câteodată din bunătățile zeului Bachus.

Doi fabricanți, William Yoller și Harry Britton au început fabricarea unor tablete, cari disolvate în apă dau o bere foarte gustoasă. Tabletele aceste să desfac cu sutele de milioane de pachete pe toată întinderea Statelor-Unite.

Un negustor de bastoane din Paris, care speculând dorința americanilor de a nu se supune „regimului sec”, a expus în vitrina sa un baston minunat, cu mânerul în formă de cârjă. Lângă mâner, legat de el cu o fundă roz, e atârnat un tub lung de sticlă în formă de eprubetă — destinat a fi vârât în baston — și o etichetă pe care se poate ceti: „Baston pentru transportat lichide, whisky, etc.”.

Un alt fabricant a inventat țigara alcoolică. Scoți din buzunar ori din tabacheră o țigară, o duci la gură, aprinzi un chibrit și pe când, la un capăt arde tutunul, prin celalalt — cel ținut între buze — se golește în gură conținutul unui alcool sublim care, pe mai bine de trei sferturi, umple pretinsa țigară.

Fabricantul acestei invențiuni a realizat, în scurt timp, o avere considerabilă, — dat fiind că zilnic se consumă peste 200 milioane de asemenea țigări.

O femeie din „înalta societate” se folosea de următorul truc: Purta niște pantaloni speciali cu câte trei buzunare în dreptul genunchilor, în care erau așezate câte trei sticle de whisky de picior. Contrabandista a fost descoperită numai întâmplător în urma unui accident: pe când se dădea jos dintr'un autobus a lunecat și sticlele s'au ciocnit, atrăgând astfel atenția unui polițist, care se afla în apropiere.

Acum în urmă, grație unui denunț anonim, s'a descoperit că mari cantități de băuturi spirituoase erau introduse în America, pe calea... unor blocuri de lemn.

Fiecare din aceste blocuri, scobite pe dinătru, putea cuprinde trei până la patru litri de alcool.

Blocurile acestea sunt astfel camuflate ca să semene cu niște bolovani de cărbuni de pământ. Ele sunt introduse prin contrabandă de vapoarele ce vin din Europa: prețioasele blocuri se află amestecate prin cărbunii cari servesc la încălzirea cazanelor; numai fochiștii știu să le deosebească de bolovani de cărbuni. Odată intrate într'un port american, sunt descărcate ca blocuri de cărbuni.

Cea mai inverșunată luptă este însă lupta, pe care poliția vamală o susține zii și noapte contra marilor transatlantice streine, cari nesocotind legea yankee aduc regulat câte o importantă încărcătură din toate bunătățile alcoolice, pe care o ascund în locuri tainic amenajate și în cari nu poate pătrunde nici chiar ochiul scrutaător al inspectorului permanent al parchetului.

Aici apoi — sub motivul unei vizite pe vapor — yankeii își petrec în tihnă în sălile restaurant. Să întâmplă însă nu odată, că funcționarul de control prinde în delict flagrant oaspeții binedispuși de aceea aproape nu e zii, ca pe chestiunea alcoolului să nu fie de înregistrat vre-un incident diplomatic, pentru că ambasadele și legațiunile țărilor sub al căror pavilion bat vapoarele, intervin contra pretențiunilor Americii de a confisca provizia de beuturi alcoolice.

Un asemenea incident, care a făcut mult zgomot, a fost provocat de descinderea poliției din portul New-York pe bordul transatlanticului Berenguearea „al Companiei engleze Cunard Line”. „Vaporul” a fost prins în flagrant delict de călcare a legii de represiune a alcoolismului, prin aceea că un mare număr de Americani, ahtiați după apa de foc, sub pretext de a vizita transatlanticul, s'au dus în sala cea mare a restaurantului plutitor și și-au stins setea. Agenții americani au dat năvală și au confiscat toate sticlele pline.

Ambasadorul englez din Washington, informat prin telegrafia fără fir, a făcut un demers pe lângă guvernul federal și a obținut restituirea prețioasei prăzi. Cu o condiție însă: întreaga cantitate de băuturi alcoolice va fi închisă într'una din magaziiile vaporului, a cărui ușă va rămâne sigilată cu pecetea aplicată de autoritățile americane.

Măsura aceasta a fost generalizată și azi la sosirea unui vapor în port, poliția vamală se urcă pe bord și pune sub sechestru provizia de băuturi alcoolice. În tot timpul cât vaporul face escală, agenții americani controlează pecețile, cari nu pot fi rupte, decât în momentul plecării transatlanticului.

Dar, în lupta contra alcoolului prohibiționistii din Statele-Unite nu se mulțumesc numai cu izgonirea lui din întregul teritoriu american, ci acum se pregătesc să scoată și din Biblie tot ce ar putea aminti de aceste băuturi.

Așa că în Biblia „uscată” nu se va mai pomeni de vin sau băuturi tari. În ea se va vorbi nu mai de „prăjituri de struguri”. Așa au hotărât fanaticii regimului prohibiționist.

Mai mulți profesori ai Universității din Yale și personalități din asociați Y. M. C. A. au fost însărcinați cu pregătirea acestei Biblii noi, care va fi editată în o volume.

În biblia obișnuită, în prima carte a Cronicilor, capitolul XVI, versetul 3, se poate citi: „El înmână fiecăruia din Israel, bărbat și femeie, o pâine, o bucată de carne și o sticlă cu vin” De acum înainte se va citi în Biblia „seacă”: „El înmână fiecăruia din Israel o pâine, o bucată de carne și o prăjitură de struguri”.

Pe lângă toate aceste măsuri de prevenție însă în America și ultimul an de prohibire alcoolică s'a încheat cu un mare fiasco.

Din registrele polițienești a cincizeci din cele mai mari orașe, se poate vedea că numărul bețivilor a mai crescut încă în loc să scadă.

Pentru a dovedi non-sensul prohibirei s'a constituit liga „*Association Against Prohibition Amendment*” (Societate contra legii de prohibire) care publică acum câteva din datele statistice culese.

În diferite încăierări cu publicul au fost omorâți 125 funcționari ai „poliției anti-alcoolice”, iar alți 3500 au fost răniți.

Cu tot regimul „uscat” tot au fost arestați în anul 1923 un număr de 343.665 bețivi, față de 252.210 în 1922: ceea-ce însemnează un spor de peste 36 la sută.

În acelaș interval numărul șoferilor de camioane-automobile arestați pentru beție a crescut dela 3588 la 5825; numărul altor delicvenți, urmăriți în virtutea aceleiași legi, a crescut dela 1.233.904 la 1.464.296!

Pedepsele cari s'au dat în primii trei ani de aplicare a legii (1921—1923) se cifrează în total la: peste 7000 ani de închisoare, peste 18 milioane de dolari amendă, peste 160 milioane de litri de băuturi spiritoase confiscate și denaturate.

Acestea sunt rezultatele binecuvântate ale prohibirii alcoolului în America! De unde se vede că, înainte de a introduce o lege, oricât de salutară ar fi ea, trebuie să se facă educația poporului în direcțiunea dorită.

N. BANU.

SALARIIILE ȘI SCUMPETE

Cu ultimul spor de salariu acordat funcționarilor se credea în cercurile conducătoare că s'a rezolvat problema grea a salarizării funcționarilor. Cât de greșită este această concepție se poate vedea din însăși datele oficiale pe cari le publică serviciul statistic al ministerului de industrie și comerț.

După aceste date viața s'a scumpit în România de 27 de ori față de prețurile din 1914. Salariile funcționarilor au fost însă majorate pentru funcționarii inferiori numai de 10—12 ori, și pentru funcționarii superiori abia de 4—5 ori. Ținând socoteală că multe din aceste salarii erau chiar în 1914 insuficiente pentru un traiu îndestulat, oricine își poate da seama ce tristă soartă au astăzi funcționarii când li se dă un salariu care e în deficit cu peste 60%, față de prețurile pieței.

Pentru a intra în echilibru normal actualele salarii trebuiesc prin urmare dublate; numai astfel salariații de stat vor alcătui un corp bine pregătit și cu tragere de inimă față de obligațiunile ce le revin.

Ar mai fi o soluțiune, și singura capabilă să soluționeze problema echitabil și pentru stat și pentru funcționari. Salariile pot rămâne vechile salarii din timpurile normale, dar sporul de scumpete, revizuit din trei în trei luni, să se majoreze sau să se scadă, după cum prețurile pieței cresc sau scad. Aceasta se face în industrie, după statistica pe care o ține ministerul muncii. De ce nu ar face-o și statul? Majorările și sporurile deacum n'au nici un rost; ele nu pot decât să agraveze o rea stare de lucruri.

Însușindu-și procedul de salarizare din industrie, statul ar putea să majoreze în aceeași proporție sursele sale de venit. Negustorul care vinde marfa de 27 de ori mai scump astăzi, plătește oare de 27 de ori impozitul care-l plătea în 1914?... Acelaș negustor vinde marfa de 27 de ori mai scump, dar pe petiția adresată oficialităților pune un timbru care este de 3 ori și ceva mai scump ca în 1914 (0.30 b. față de un leu astăzi). Cu o bună chibzuială statul și-ar echilibra încetul cu încetul și cheltuelile și veniturile, fără a cere neconținut numai sacrificiul funcționarilor istoviți de nevoi.

V. POP.

GALERIA ESCROCILOR INTERNAȚIONALI

Traficant de femei

Serviciul de identificare de pe lângă direcțiunea poliției prov. Baden în Carlsruhe anunță în 10 April 1925 a fost arestat acolo un anumit Elias Steinmetz fiul lui Saul Löw și Stein Simo, comerciant de bijuterii, născut la 6 Iulie 1877 în Vișeu de sus (România) căsătorit, iar apoi divorțat de Adela Fischer. El locuiește în București, Str. Carol No. 6, dar în timpul din urmă se întreține în Germania.

Semnalmente: talia 1'60 m, corpulent, larg (Baden) cere tuturor polițiilor — și în deosebi poliției române — informațiuni despre antecedentele susnumitului.

Pentru o mai bună orientare a autorităților polițienești de urmărirea Direcțiunea Poliției din Carlsruhe (Baden) comunică pe lângă fotografia celui urmărit și o copie a amprentelor digitale a acestuia fiind nenumărate cazurile în cari urmărirea și identificarea delicvenților nu s'a putut face cu succes

în spate, cu părul de un brunet închis lins și frizat pe partea stângă, mustețe negre tăiate scurt, ochi bruneți, are o gloță pe frunte și în creștetul capului; poartă o pălărie (cilindru) neagră; vorbește limba germană, engleză și franceză, dar stricat.

El se ocupa interziv cu camerierele unui hotel din Carlsruhe, în care locuia și le îndemna mereu să călătorească cu el în streinătate.

Afară de asta a publicat prin ziare diferite anunțuri de căsătorie cu scopul a de a-și câștiga cunoștințe printre femei.

Poliția din Carlsruhe lui Elias Steinmetz, rugându-le a verifica totodată și exactitatea datelor arătate mai sus.

fără ajutorul acestui indiciu atât de prețios și unic în procedura greoaie a urmărilor criminale.

Comunicăm aceste indicii și pentru a demonstra cu ce mijloace de investigații moderne lucrează polițiile statelor civilizate. Fișa conține amprentele celor zece degete dela mâna dreaptă.

Mandat de arestare.

Contra lui *Szamer Ladislau*, născut la Deva, izraelit, necăsătorit, fiul lui Maurițiu și soția sa născută Klein; înalt de 1'80 m. slab, ras, părul negru și separat printr'o cărare spre stânga; ochii gri, mâinile extrem de subțiri, elegant îmbrăcat; și care a reușit să escrocheze pe Sigismund Vayda din Budapesta, cu o sumă de 179 milioane coroane austriace, făcându-l să creadă că e un mijlocitor de căsătorii.

Acest escroc e urmărit de parchetul din Budapesta. Pentru orice informațiuni: Budapesta Z. B. 1150/925

Mandat de arestare.

Contra lui *Moritz Falikman* pentru escrocherii de diamante. Numitul e de 36 ani, de 1'63 m. înalt, greu de 171 funți englezi, oacheș, gras, părul castaniu închis, ochii albaștri. Născut în Germania din părinți evrei, are o aparență elegantă, și știe să se poarte cu dibăcie. Poartă de obicei ochelari americani cu sticle groase. E de regulă ras dar s'ar putea să și fi lăsat barbă. Ii place societatea damelor și frecventează hotelurile și cafenelele de primul rang.

Falikman a călătorit de la Harwich la Hook (Olanda), în 18 februarie 1925. Pașaportul său avea numărul 351.417 New-York, 225 eliberat de Consulatul general român în 7 noiembrie 1924, și purtând viza consulatului român din Liverpool pentru Argentina.

Prezentându-se, el sa dat drept evreu român, fost căpitan în armata română. În cursul călătoriei pe mare, pe vaporul „Coronia” al lui „Cunard Line”, de la New-York la Liverpool, în Ianuarie, el făcu cunoștința persoanei pe care a escrocat-o mai târziu cu diamante de

mare valoare afirmând că este un antreprenor de construcții și că ar cunoaște felurite personalități marcante.

În America a fost deja condamnat de mai multe ori pentru escrocherii și falsuri; anume la Bois (Idaho), la Boston, (Mass.), la Baltimore (Md), și New-Haven (Conn.)

Există împotriva lui la Pittsburg un mandat de arestare pentru un furt de diamante săvârșit în Nov. 1924, în valoare de peste 1000 Dollari. în dauna unui giuvaerghiu din acest oraș.

Rugăm să se facă cercetări și în caz de se va găsi, sau se vor culege oarecari informațiuni privitoare la persoane lui, să se anunțe îndată autoritățile subscrise.

Extraderea lui va fi cerută în caz de descoperire în Europa.

Detective Departement *Wallasey, Cheshire*
County Borough of *Wallasey Police*.

Mandat de arestare.

Contra escrocului *Seböck Iosif*, născut la Coplean, jud. Solnoc Dobâca, de 34 ani. evreu, înălțime 160-165 cm. slab, oacheș, urechile mari depărtate, nasul curbat (indoit), părul castaniu deschis tăiat scurt, bărbia rasă, buza de jos eșită înainte, tip. ovreiesc, 4 dinți de aur, poartă ochelari fără margine (sticlele foarte groase) câte o dată poartă monoclu, vorbește repede și bâlbâie puțin. Poartă pălărie verde, haine albastru-inchise, un pardesiu de iarnă verde, poartă și un pardesiu de iarnă negru cu guler de catifea. E funcționar de bancă și are pașaport pentru România No. 127.095. Acuzat de a fi defraudat suma de un miliard de coroane ungare în dauna casei de economii a jud. Somogy la Kaposvár, trebuie arestat. 673/25 Poliția orașului Kaposvár (Ungaria).

S'a interzis introducerea și răspândirea în țară a ziarului „Altdeutsches Volksblatt”, care apare la Lemberg.
Dir. Pol. și Sig. Gen. No. 25044—1925.

S'a interzis introducerea și răspândirea în țară a ziarului bulgar „Pošta”, care apare la Rusciuk.
Dir. Pol. și Sig. Gen. No. 25035—925.

S'a interzis introducerea și răspândirea în țară a revistei americane „Die neue Zeit, care apare la Chicago.
Dir. Pol. Sig. Gen. No. 26001/925.

S'a interzis introducerea și răspândirea în țară a ziarului „Libertate sau moarte” al organizației interne revoluționare macedonene, editat în Sofia.
Dir. Pol. Sig. Gen. No. 28128/825.

S'a interzis introducerea și răspândirea în țară a revistelor „Deutsche Welt și „Die Glocke”. „Soarta limbii germane în prezent și Calcularul poporului german”.
Dir. Pol. și Sig. Gen. No. 25032/1925.

Ministerul de interne, direcțiunea administrației generale Nr. 92643/924, a dat ordin că atunci, când jandarmii incheie acte în calitate de ofițerii de poliție judiciară să fie asistați și de primarul comunei sau în lipsa acestuia de unul din consilierii comunali sau un delegat al satului, semnând actele în calitate de martori asistenți.

Ministerul de Interne cu ordinul No. 14021 din 16 Februarie 1924. comunică că unele Poliții cerând autorizații Ministerului spre a li se aproba să organizeze diferite serbări, ca din beneficiul realizat să ajute diferiți funcționari polițienești precum și sergenți de oraș, în viitor nu mai aprobă astfel de serbări și anulează pe alea cari nu au avut deja loc.

Ministerul de Interne a dispus ca să nu fie reprimiți în funcțiune la poliții următorii sergenți de oraș, cari au fost revocați din funcțiune: Teodor Bendea din poliția orașului Abrud, Mailat Ion din poliția Sighișoara, Crișan Ion, Varga Iosif, Sforăilă Avram, Popas Pavel, Crucian Arcadi din prefectura poliției Arad, Dragelar Nicolae din poliția orașului Gheorghieni. No. 1212/1925 Min. Int.

Poliția din Odesa a descoperit o vastă organizație compusă din Chinezi, cari se ocupau cu traficul de femei albe.

Astfel poliția Odesa a arestat 26 membri din această organizație cu șeful lor Chinezul Ichimo Amei, în momentul când voiau să plece din Odesa cu vaporul Japonez „Olmisina”, luând cu ei 40 fete tinere, în mare parte unguroaice și române.

Se vor lua măsuri de supravegherea chinezilor, cari sunt în țară în scopul arătat mai sus, comunicându-se constatările ce se vor face Direcțiunei Poliției și Sig. Gen. la No. 46619/1924.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu ordinul No. 24511/925 comunică că prin Deciziunea Ministerială No. 2749/925 dată pe avizul consiliului permanent de vânătoare s'a aprobat:

1. Ca timp de 2 ani cu începere de la 1 Ianuarie 1925, în tot cuprinsul țării, vânătoarea epurilor să fie permisă numai de la 1 Octomvrie până la 1 Ianuarie al fie cărui an, afară de localitățile unde prin decizii speciale a fost redusă această epocă s'au oprită cu desvârșire.

2. Să nu se facă în același an de două ori bătae la epuri în aceeași pădure.

Se avertizează toate băncile și casele, de schimb, că trebuiesc cercetate asupra provenienței banilor persoanele cari se vor prezenta pentru a depune ori schimba bancnote de 100 lei cu seriile: A 3951, E 3951, B 3951, P 3951, C 3951, D 3951, M 3951, N. 3951.

Dir. Pol. Sig. Gen. No. 14943—925.

Ichim Nicolae, de 23 ani, din comuna Dolrovăți jud. Vâslui, care a evadat din arestul preventiv Vâslui, fiind condamnat la 10 ani reclusiune. Semnalmente: talia 168 cm. fruntea mică, ochii albaștrii, părul castaniu, degetul mare lipsă la mâna stângă, degetul mic sgârcit, ghetă nouă, cu cătușe în picioare.

Comp. Jand. Vâslui No. 3260.

Buzdugan Gh. Iuliu, originar din Gherla, domiciliat în Ploești, de profesiune zidar, care își dă și titlul de inginer și se ocupă cu scamatoria, înalt, brunet, urmărit pentru exrocherii și evadat de sub escortă în timpul când era transferat cu trenul dela Cluj la Turda.

Parch. Trib. Deva.

Se vor face cercetări pentru aflarea domiciliului și trecerea peste frontieră a numitorilor: *Imer Ibrahim Jahigovici*, supus sârb, *Zalivcio Matvi și Iohan Naiman*, supuși poloni, *Hoffman Gizela, Zeiler Vilmos și Andraszy Carol*, supuși unguri, și *Sucria Ali*, supușă turcă, care și-au schimbat domiciliul spre a nu li se putea da de urmă, ei urmând a părăsi țara.

Dir. Pol. și Sig. Gen. No. 42234—924.

Gh. Popescu în etate de 41 ani, statura potrivită, fața smeadă, părul mare castaniu, ochii căprui, fără alte semnalmente, — îmbrăcat în port naționalhaine de muscel, pantaloni, manta de postav negru, pălărie neagră și cu ghetă. Numitul după-ce a omorât prin împușcare pe *Atila Florescu*, a dispărut din comuna Costești.

Parch. Trib. Deva No. 17 P. 67—925.

Bogdanovici Albert, fost casier de mărfuri în Arad, care delapidând suma de 147.249 lei și a dispărut. Semnalmente lipesc.

Gotea Ioan zis și Gotea Septimiu fost funcționar de bancă din Vințul de jos jud. Alba Inf. născut în Arad, care în ziua de 23 Iunie a. c. a evadat din închisoarea Tribunalului Satu-Mare, condamnat la 2 ani temniță grea, pentru tâlhărie. Semnalmente: talia 1'88 m, ochii verzi, părul și sprâncenele blonde, nasul drept, gura normală, poartă un cioc sub buza inferioară cu perciuni lungi. Vorbește bine românește și ungurește și are o scrisoare caligrafică bună. Este foarte periculos și violent. Se presupune că va da lovitură pe la bănci, unde s'ar angăea ca funcționar.

Parch. Trib. Satu-Mare 446—1925.

Casa Schenker din Berlin, cu sucursale în România, a intrat în tratative și combinații comerciale cu misiunea sovietică rusă condusă de un oarecare Kitaev. Sucursala Schenker din Cernăuți, a primit o scrisoare confidențială din partea Centralei din Berlin, prin care o anunță că fratele lui Kitaev va pleca în România, să facă cumpărături și în special lemne din raionul Câmpu-Lung, în cantitate de circa 50 vagoane, pe cari le va lua în primire un agent sovietic dela Sneatio. — Kitaev va veni în țară sub acest nume dar nu se știe cu ce fel de pașaport. Polițiile de frontieră vor respinge intrarea în țară a susnumitului iar în cazul când va fi intrat deja și va fi găsit se vor lua măsuri pentru a fi trecut peste frontieră înștiințând și Direcțiunea Pol. și Sig. Gen. la No. 16308—925.

Legațiunea Bulgariei prin Ministerul Afacerile Streine, comunică că supusul bulgar *Natache Petroff*, urmărit de Trib. din Sofia pentru delapidare de bani publici, s'ar fi refugiat în România, București Str. Aleea Blank. Sus zisa legațiune a cerut extradarea lui *Natache Petroff*, iar actele judiciare au fost înaintate Minist. de Justiție. — Pref. Pol. București a făcut cercetările cuvenite, dar n'a dat de urma sus numitului. — În caz de afare numitul va fi prins, arestat și înaintat Parchetului respectiv comunicându-se faptul Min. Int.

LUCRURI MICI DIN LUMEA MARE

EXCESUL DE VITEZĂ AL AUTOMOBILIȘTILOR.

În America, unde circulația automobilă este foarte mare și unde accidentele sunt așa de mari datorită aceleiași nebunii de viteză a șoferilor, autoritățile au întreprins o largă campanie pentru educarea publicului, știind cât folos poate aduce ordinii un public bine pregătit.

Cea mai impresionantă companie contra accidentelor este purtată de orașul Detroit supranumit: „Mecca automobilelor” fiindcă acolo se fabrică cele mai multe, automobile din lume.

În fața primăriei s'a ridicat un monument alb de o mărime impozantă, pe care se gravează numele aceluia, cari au murit din cauza accidentelor de automobile. O listă deja lungă și până acuma

În mijlocul șoselelor s'au ridicat statui reprezentând figuri de „antrepronori de pompe funebre” în mărime naturală, ținând în mâni câte o tablă cu inscripția: „Practice Safety Always!” iar pe marginea șoselelor, ce conduc în oraș s'au așezat cruci albe, fiecare indicând numele vreunei victime de accident, iar sub nume cu litere mari stă ca un *memento mori* inscripția: „A murit în accident de automobil”.

Nu de mult pe trotoare s'au vopsit literele „R. U.” („Ești Dta”) în dimensiuni colosale. Iar după ce ele au atras curiozitatea trecătorilor, cari nu cunoșteau însemnătatea acestor semne cabalistice, ele au fost complicate cu cuvântul *Careful?* (Fii precaut.)

— Pe o altă șosea americană, la punctul ei de încrucișare cu o linie ferată, unde s'au întâmplat mai multe accidente de automobil, s'a așezat semnalul pe cât de original pe atât de sugestiv: *sfărâmurile unui automobil surprins de un tren.*

Platforma pe care se află automobilul strivit poartă și o tabelă cu următoarea inscripție: „Nenorocirea s'a întâmplat, pentru că persoana care conducea mașina a neglijat semnalul.

DISTRUGEREA UNEI INCHISORI CELEBRE

Boșevicii au dărâmat închisoarea de o sinistrită celebritate a Schluesselburgului. Și n'au făcut-o pentru că ei n'ar avea nevoie de un asemenea „stabiliment”, se știe dimpotrivă că, din prima zi a uzurpării puterii, ei au făcut din Rusia o vastă închisoare, aruncând în temniță pe toți cei bănuți că ar voi să combată noul regim. Teribila lor „Ceka” (poliția secretă sovietică) nu lasă nimic de dorit, sub raportul strășniciei și al lipsei de scrupule, în comparație cu Ohra-na de pe vremea țarismului.

Dacă totuși bolșevicii au ținut să distrugă penitenciarul Schluesselburg, e că au voit să se răzbune pe o clădire între zidurile căreia au stat închiși mulți dintre acei cari au pregătit revoluția rusească. Unii dintre nihilisții de pe vremuri au făcut și drumul din urmă, acela care duce la locul de execuție, în duba Schluesselburgului.

Duba aceasta avea două compartimente — două sicrie pentru că zisele sicrie erau atât de joase, că osânditul nu putea să șadă decât în genunchi și cu capul aplecat peste piept.

Schluesselburgul e un târgușor așezat în locul de unde fluviul Neva iese din lacul Ladoga.

Fortăreața cu închisoarea se află așezată pe o insulă.

La începutul veacului al patrusprezecelea, cetățuia aceasta a fost ridicată ca o lucrare de apărare a Novgorodului împotriva Suedezilor. În cursul neconținutelor războaie Schluesselburgul a fost rând pe rând în stăpânirea când a Rușilor când a Suedezilor. Numai începând cu Petru cel Mare, cetățuia a rămas în posesiunea permanentă a imperiului moscovit. Petru i-a dat și numele de Schluesselburg.

Cu timpul ea a încetat de a mai conta în sistemul de apărare militară și n'a mai servit decât ca închisoare pentru delincvenții politici. Aci, între zidurile Schluesselburgului, sau perindat mai toți acei cari au luat parte la mișcarea nihilistă, toți cei suspecți de ostilitate față de regimul țarist.

Bolșevicii au distrus Schluesselburgul; în schimb au întins asupra întregii Rusii o rețea de închisori cu un regim tot atât de barbar ca acela de pe vremea absolutismului imperial. Nu e de cât o schimbare de etichetă: în locul teroarei albe, s'a instaurat în Rusia teroarea roșie.

UN OSÂNDIT NECUNOSCUT

Cu prilejul morții marelui avocat Demange s'a repetat ideea relativ justă: „Ce rămâne pe urma marilor avocați și a marilor artiști dramatici, după moartea lor...? Amintiri!”

În ce privește actorii, comedienii aceasta e foarte exact, dar în ce privește avocații, se poate obiecta că mulți din ei își scriu pledoariile și așa putem să recitim azi cuvântările lui Cicero. Apoi sunt părțile istorice sau anecdotice ale proceselor celebre, cari au adesea laturi dramatice, pasionante și uneori misterioase.

Așa de pildă un proces criminal vestit, acela al asasinului Pranzini, care a murit pe eșafod, pentru că așa a voit, fără să desvăluie numele adevărat, și fără să desțînuiască justiției numele femeii din lumea mare, care fusese prietena lui și de la care avea o corespondență pe cât de copioasă, pe atât de sugestivă.

El a fost executat pentru că așa i-a fost voința.

Într'o convorbire avută cu un prieten al său, avocatul Demange a explicat după cum urmează cazul acesta:

— Pranzini a fost osândit la moarte pentru numeroase asasinat de femei și de copii, urmate de furturi pe cari nu le putea comite singur. A fost întrebât de numele complicilor săi: el se încapățină să răspundă că n'a avut. După rostirea verdictului, m'am dus, cum e obiceiul, să pledez în favoarea grațierii sale pe lângă Președintele Republicii Jules Grévy. Președintele era împotriva pedepsei cu moartea, dar crimele erau prea numeroase.

„Dacă aș putea suprima pedeapsa cu moartea, zise el, aș face-o; dar cum ea există, nu se poate să nu fie aplicată clientului d-voastră. Numai dacă...”

Și Jules Grévy îi explică lui Demange că, existând cu siguranță complici, dacă a-

șasinel ar spune numele lor, ar trebui forțamente să se facă o nouă instrucție și s'ar putea acorda grațierea, care s'ar impune prin acest fapt.

Vorbiți cu Pranzini, zise președintele, și comunicați-mi apoi răspunsul lui.

Demange se duse la Mazas, unde se afla clientul lui; el îi expuse lui Pranzini situația. Acesta chibzui un moment.

— Și grațierea însemnează libertatea? întrebă el.

— Nu, ea însemnează viața.

Condamnatul răspunse atunci cu o mare stăpânire de sine:

— Nu am complici.

Demange insistă; celălalt rămase neclintit. Pranzini iubiuse o femeie din lumea mare și fusese iubit de ea; dovezile se găseau într'o corespondență lungă.

„Numai trei oameni, a scris avocatul Demange, au cunoscut numele acestei femei: eu, procurorul general și președintele Republicii. Am fost singurul supraviețuitor și voi duce taina aceasta cu mine în mormânt”.

PORUMBELUL RECUNOSCĂTOR

Multe taine, dintre acelea socotite ca inaccessibile spiritului cercetător omenesc, au fost pătrunse; mai curând ori mai târziu, se va ajunge de a se citi în sufletul unui animal întocmai ca în acela al omului. Greutatea, firește, stă în aceea că vietățile cari ne înconjură nu pot vorbi, dar, perseverând pe calea studiului, nu se poate să nu se găsească și mijlocul descifrării limbii lui mut.

În orice caz, fapt e că animalele își exprimă în felul lor sentimentele de cari sunt stăpânite. Și nu sunt capabile numai de sentimente inspirate din instinctul de conservare — adică sentimente egoiste; animalele sunt în stare să-și manifeste și bucurii neinteresate precum și recunoștința.

Sentimentul acesta din urmă îl manifestă porumbelul din instantaneul de față. Recunoscător gardistului care, în fiecare zi, îi dă de mâncare, pasărea vine de se așează pe umărul omului și, apropiindu-și ciocul de gura acestuia, îi spune ceva în gunguritul ei. Și cum de luni de zile repetă aceleași sunete, gardistul a ajuns la convingerea să porumbelul îi urează „bună-dimineața” cotidiană.

Și nu s'a întâmplat încă o singură dată ca pasărea, înainte de a se arunca la hrană, să nu zboare întâiu pe umărul bunului ei prieten, spre a-i spune ce are să-i spună.